

[Arne Melchior]

På lignende måde er jeg sikker på – og det er derfor, man ikke kan sammenligne sports-samkvem med det ene og det andet land på tosidig basis med olympiske lege – at en bstant udeblivelse fra de olympiske lege vil være den måske eneste chance i mange år for til 200 millioner russere, herimellem alle børnene og de unge, at kommunikere det budskab: der er noget galt i vores stat og med dens anseelse ude i den store verden. Den chance bør vi ikke forspilde.

Der er ikke, som fru Ingerlise Koefoed sagde, tale om et forsøg på at isolere Sovjetunionen. Det er der overhovedet ikke tale om. Der er tale om at bakke op bag de systemkritikere i Sovjetunionen og dem udenfor – de, som endnu har mæle – som alle uden undtagelse har bedt og tigget verden om at benytte denne lejlighed til en demonstration. Disse beundringsværdigt, uendeligt modige mennesker, som vi til daglig ikke har mulighed for at støtte på anden måde end med kønne ord, har man her ved tilfældighedernes samspil en sjælden chance for virkelig at give en støtte. De kæmper en kamp, ikke bare for det russiske folks frigørelse, men sandelig også for, at vi skal slippe for en trussel, som hænger over os, og som vores udenrigspolitik i øvrigt klart er et tegn på at vi erkender. Her har vi uden blodsudgydelse, uden voldsanvendelse en chance for at bakke disse mennesker op, og denne chance burde vi ikke forspilde.

Jeg skylder til slut at sige, at de synspunkter, jeg har givet udtryk for her, deles af hele CDs gruppe, altså således forstået, at der bør en rådgivning til fra regeringen, en anvisning til fra regeringen, men det skal endnu en gang være sagt helt klart, at afgørelsen om deltagelse eller ej til syvende og sidst ligger hos hver enkelt idrætsmand selv.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Der er ikke meget at råbe hurra for, når man kan konstatere, at regeringen har besluttet sig for ikke at opfordre idrætsorganisationerne til at boykotte de olympiske lege i Moskva. Det ville der måske have været, hvis denne beslutning var blevet taget på baggrund af, at man ikke ønskede at medvirke til en optrapning af den spændte situation på verdensplan, at man ikke ønskede at underlægge sig USAs åbenlyse pression og Carters

interesse i at mele sin egen kage i valgkampen, og at man ikke ønskede at lade sig diktere af de større og stærkere EF-landes mening, især Tysklands. Det er imidlertid ikke fremgået, at det skulle være disse overvejelser, der har dannet baggrund for regeringens stillingtagen. Det betyder naturligvis ikke, at der ikke har været storpolitiske overvejelser som baggrund for stillingtagen til OL, det har der naturligvis.

Uden Sovjets invasion i Afghanistan og hele den vestlige verdens fordømmelse af denne var spørgsmålet om OL-boykot næppe blevet rejst, og der hersker næppe heller nogen tvivl om, at ideen ikke var kommet fra idrætsorganisationerne selv.

Kulturministeren sagde i sin redegørelse, at på baggrund af Sovjets egen boykot af forskellige sportsarrangementer kan det ikke overraske, at det i forbindelse med Sovjets invasion i Afghanistan har været overvejet, hvorvidt en OL-boykot kunne anvendes til at fremme en tilbagetrækning af sovjetiske styrker fra Afghanistan.

For det første er det en underlig form for legitimering. Det gør vel ikke en boykot mere principielt rigtig, at andre lande benytter det middel.

For det andet synes jeg absolut, det kan overraske, for der er vel ingen – formodentlig heller ikke kulturministeren – der for alvor tror på, at en OL-boykot vil få Sovjet til at trække sine tropper ud af Afghanistan. Det bliver endnu mere ubegribeligt, når vi for kort tid siden har set, hvordan EF-landenes moralske opbakning bag USAs sanktioner mod Iran fik den stik modsatte effekt af den påståede. EF-landenes beslutning om at vise såkaldt solidaritet med USA og boykotte Iran betød lige præcis ikke, at gidslerne blev frigivet, men tværtimod at USA fik blod på tanden, og på den baggrund intervererede USA militært og optrappede konflikten til en yderst farlig situation, der kunne have udløst en krig i Mellemøsten.

Der er ingen grund til at tro, at den moralske pression, en OL-boykot ville være, ville have nogen som helst anden effekt end netop at optrappe såvel koldkrigen som faren for en varm krig. Det ville i øvrigt være i modstrid med den afspændingspolitik, som regeringen – i hvert fald i tale – utallige gange har stillet sig i spidsen for.